

foreflaaet. I § 4 foreslaas det, at Indførselstold af Stenkul skulde ophæves. Det er jo et stort finantsielt Spørgsmaal, der ikke let vil blive Tale om, naar vi paaregne en saa ringe Merindtægt, og jeg behøver derfor ikke videre at udtale mig derom. De Indvendinger, som jeg fra mit Standpunkt har derimod, og som Flertallet ogsaa tidligere har gjort gjældende, behøver jeg ikke at komme nærmere ind paa. Endelig er der i § 6 stillet et Forslag, som vilde fortjene særdeles Opmærksomhed og grundig Overveielse fra dette Things Side, dersom det kunde faae nogen praktisk Betydning. Det gaar jo ud paa, at „Halvdelen af Nettointægten af Brændevinsbrændingsafgiften udover 2,800,000 Kr. fordeles ved Indenrigsministerens Foranstaltning paa Landets Kommuner i Forhold til deres Indbyggerantal ved sidste Føltetælling; Beløbet tilfalder de i Henhold til Lov af 8de Marts 1856 oprettede „Fattiges Kasser“. I Kjøbenhavn træffer Kommunalbestyrelsen hvert Aar Bestemmelse om Beløbets Fordeling paa de i Kommunen værende Understøttelsesforeninger“. Dette Forslag vilde, som sagt, kræve den omhyggeligste Overveielse, hvis det kunde faae nogen praktisk Betydning, men da Brændevinsbrændingsafgiften kan forudses ingenlunde at ville indbringe 2,800,000 Kr., end sige noget Beløb derudover, vil det være overflødig under nærværende Lov at gaa nærmere ind derpaa. Jeg tvivler ikke om, at dersom under forandrede Forhold Brændevinsbrændingsafgiften skulde naae op til et betydelig større Udbytte, end her er tænkt paa, vil denne Tanke blive tagen op, ikke blot fra dette Things Side, men ogsaa fra den ærede Regjerings Side, hvem Tanken oprindelig skyldes, og da ville sikkert de forskjellige Overveielser og Betragtninger, som i saa Henseende ville være at anstille, være paa deres Plads, men i dette Dieblit, under de nuværende Forhold, er der jo ikke Grund til at gaa dybere ind derpaa, og Udvalget har derfor heller ikke taget denne Sag med under sin Overveielse. Til disse Betragtninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg skal afvente de Udtalelser, der ville fremkomme fra de ærede Herrers Side, som have stillet Endringsforslagene under Nr. 3 og 4.

Clausen: Den ærede Ordfører vil jo afvente, hvad vi have at sige, der stille os paa Lovforslagets Standpunkt. Det var en meget kort Motivering, han gav af sin egen og Udvalgets Flertals Stilling til Endringsforslaget under Nr. 2 til § 2, der jo har været det eneste Uenighedspunkt i Udvalget. Imidlertid gjorde den ærede

Ordfører jo dog nogle enkelte Indvendinger gjældende, som tiltrækkelig antydede det Synspunkt, Udvalget har havt, da det foreslog Nedsættelsen, men dette Synspunkts Berettigelse kan jeg ikke anerkjende. Vi sit for det Første at vide af den ærede Ordfører, at Flertallets Stilling er begrundet i, at der allerede ligger en Bestyttelse for Fabrikkerne i den høie Løds, der er paa det raffinerede Sukker, og det er ganske rigtigt; raffineret Sukker koster jo, som man veed, 13 Ore i Indførselstold, hvorimod uraffineret Sukker kun koster 9 Ore, og det indenlandske uraffinerede Sukker kun koster i Afgift 9 Ore minus 8 pCt. Da nu Raffinaderierne ere komne i Forbindelse med de danske Sukkerfabriker, er det jo ganske tydeligt, at der ligger en saadan Bestyttelse paa Sukkerfabrikerne, men Spørgsmaalet er, i hvilket Forhold disse Regjstaber, Sukkeraffinaderiernes og Sukkerfabrikerens, føres, om de føres saaledes sammen, at den Bestyttelse, der ydes Sukkeraffinaderierne, kan under saa ugunstige Konjunkturer som de nuværende komme i Betragtning overfor Oprettholdelsen af Brillerne paa Roerne. Det er et Spørgsmaal, jeg ikke kan afgjøre, og som den ærede Ordfører heller ikke kan afgjøre, men dersom vi lagde det saaledes til rette for Fabrikkerne ved Bestytningen af vort Røesukker, at de kunne vedblive at arbejde, og Roedyrkerne kunne vedblive at dyrke Roer, var der netop Haab om, at vi under mere gunstige Forhold kunde komme til, hvad den ærede Ordfører og vi Andre have arbejdet paa i de senere Aar, en Nedsættelse af Bestytningen af raffineret Sukker, som vilde komme Forbrugerne til Gode, og som vi kunde gjøre uden Skade for Sukkerindustrien her i Landet. Dersom det var det udelukkende Henhyn for at gjøre Nedsættelse i Afgiften paa indenlandsk Røesukker, at man skulde se paa de ugunstige Forhold for Fabrikkerne og for sig og mulig tænke sig, at de kunde standse, mulig tænke sig, at Roedyrkingen kunde gaa ud af Kultur her i Landet, dersom det var det Æneste, der kunde ansøres for Nedsættelsen, vilde jeg sige, at man kunde forstaa Flertallet, fordi man egentlig ikke kunde indvende Noget imod, at Sukkerindustrien med Sukkerfabrikerne og Sukkerroedyrkerne dele Skjæbne med de andre Industrier her i Landet og med Agerbruget under disse ugunstige Konjunkturer. Man kan sige, at disse ugunstige Konjunkturer ramme alle Steder, og at vi ikke kunne komme til Hjælp alle Steder, men maa finde os i at dele Skjæbne med hinanden. Spørgsmaalet har imidlertid en meget videre Udtrækning, og naar den ærede